

[Behnke]

Den umiddelbare mulighed og den umiddelbare fordel vil være, at vi kan nedsætte bruttolønningerne og dermed forbedre virksomhedernes konkurrenceevne væsentligt. Når jeg siger væsentligt, så mener jeg væsentligt. Hvis vi holder fast ved vores 48.000 kr. som skattefri bundgrænse, vil det for gennemsnitsdanskere betyde en skattelempelse på oppe omkring 12.000 kr. Og hvis virksomhederne får de 12.000 kr. i form af bruttolønsnedgang, vil det betyde en konkurrenceforbedring for det danske erhvervsliv på op imod 20 mia. kr.

Se, det er jo virkelig noget, der ville sætte gang i tingene. Men sådan skulle det altså ikke være. Det er oven i købet sådan, at vores ven ADAM har regnet lidt på det, og resultatet var, at der ville blive mindst 105.000 nye job i løbet af 1989, hvis man lavede en sådan ordning.

Man kunne benytte den samme ordning i den offentlige sektor, og det pegede vi også på under forhandlingerne hos finansministeren. I dag modtager ca. 1 million personer skattepligtige offentlige ydelser – løn, dagpenge osv. Ganges det med 12.000 kr., vil de offentlige kasser kunne spare 12 mia. kr. alene i løn, dagpenge osv, uden at modtagerne får mindre udbetalt. Der kunne med andre ord have været gennemført et columbusæg, som ville betyde en meget kraftig forbedring af erhvervslivets konkurrenceevne, som ville have løst midtvejsforhandlingerne, og som ville have løst de offentlige budgetproblemer.

Men sådan skulle det ikke være. Sådan kunne det ikke komme til at gå, for som vi fik at vide under forhandlingerne, og som vi fik dokumenteret i går aftes under formueskattedebatten, har regeringen bundet sig så meget til Socialdemokratiet på skatteområdet, at det kun er, når regeringen har kysset støvet for hr. Lykkesofts fødder, at man er parat til at foretage ændringer i skatteudskrivningen og herunder altså også ændringer i den skattefri bundgrænse.

Vi måtte derfor under forhandlingerne konstatere, at den efter vores mening for alle parter i samfundet bedste løsning af landets problemer ikke var mulig; der lå et socialdemokratisk veto. Og så måtte vi jo granske og søge at finde andre græsgange under forhandlingerne, finde en plet frisk græs, som Fremskridtspartiet også kunne være med til at gå på.

Som det jo er fremgået af det forlig, der er blevet indgået mellem regeringen og bl.a.

Fremskridtspartiet, blev det privatiseringerne, som blev kodeordet for at få forliget på plads. Vi kan i Fremskridtspartiet kun glæde os over den, skal vi sige ikke planlagte timing, vi kom til at opleve. Vi kunne nemlig i torsdags offentliggøre et katalog med over 100 forslag til privatiseringer, og samme dag kunne vi få regeringens foreløbige tilsagn om at indføre en privatiseringspulje på 2 mia. kr. til gennemførelse i 1989-90, en pulje, der så senere fredag blev en decideret del af forliget.

Vi mener, at privatiseringspuljen er et meget væsentligt skridt i retning af et brud på den socialdemokratiske samfundsmode, et skridt, som Fremskridtspartiet er meget tilfreds med at være med til at tage.

Vi er sikre på, at privatiseringer bliver 1990'ernes løsning på samfundets store gældsproblemer. Fremgangsmåden er den, at man ved salg af statsaktiver opnår nogle indtægter, som kan bruges til betydelige afdrag på statens gæld, og når der afdrages på statens gæld, så bliver der for hver eneste krone 10 øre til skattelettelser.

Til de øvrige ændringsforslag, vi har til behandling i dag, har jeg følgende bemærkninger: Vi havde jo også forhandlinger kørende hos arbejdsministeren, forhandlinger om det famøse lovforslag nr. L 57. De førte som bekendt ikke til ret meget, for det viste sig hurtigt, at Socialdemokratiet har så mange bindinger på regeringen, at der ikke var nogen farbar vej ud af det socialdemokratiske tjørnekrat. Den eneste mulighed var en procentvis nedsættelse af dagpengene, måske fra 1990.

Men regeringen måtte erkende, at det socialdemokratiske fingeraftryk fra sidste jul – ja, dér er jo ikke nogen udløbsdato på det fingeraftryk, og det blev altså sådan, at man ikke var parat til at indgå en aftale med Fremskridtspartiet om procentvis nedsættelse af dagpengene fra 1990, og så måtte vi opgive. Det var ikke muligt at føre forhandlingerne videre. Ikke fordi Fremskridtspartiet havde ultimative krav, men simpelt hen fordi regeringen var ultimativt bundet af Socialdemokratiet.

Vi vedstår selvfølgelig de ændringsforslag, som er forligsstof, også selv om det ikke alt sammen er vores livret. Men sådan er det nu engang at indgå forlig. Når man er et parti med kun 16 mandater, kan vi ikke få alle gaverne den første jul.